

de Børn, hun faar med, høre hendes eget Pigenavn, naar hun optager det, uden med Samtykke af Forældre og Søkende. Det er for saa vidt ikke nogen ny Tanke, at hun dertil skulde have Samtykke, som det kom frem under Sagens Behandling her i Tinget i 1900 fra den daværende Folketingsmand for Odense Amts 1ste Valgkreds Kammerherre Scavenius, men hans Betragtning, som gik ud paa, at det skulde være i Strid med Hustruens Slægts Rettigheder, at hun indbragte nogle, som han udtrykte sig, dem ganske uvedkommende Børn i deres Familie, som altsaa fremtidig skulde have Lov at bære deres Slægtnavne, mødte straks Imødegaaelse fra Justitsminister Goos, og jeg kan ganske slutte mig til denne Imødegaaelse. Jeg har hverken dengang eller senere, heller ikke i Landstingsudvalgets Betænkning, hvor dette Forslag stammer fra, fundet nogen som helst egentlig Begrundelse af et saadant Krav til Hustruen. Husk dog paa, mine Herrer, at hvis en — det er jo nærmest Adelsslægter, der er Tale om — hvis en adelig Dame — om det kunde tænkes — fik et Barn uden for Ægteskab, saa er der ingen Tvivl om, at dette Barn vilde faa hendes Slægtnavn og blive bragt ind i hendes Slægt, det kan ikke nægtes. Derimod er der endnu ikke truffet eller gjort Forsøg paa at træffe Forholdsregler ad Lovgivningsvejen. Men med hvilken Ret kommer man saa her og nægter den Dame, der har været lovformelig gift, og som maa ske alene paa Grund af Mandens Brøde er bleven skilt og derfor ønsker at genoptage sit Pigenavn, Ret til at lade de Børn, hun lovlig har faaet, bære det samme Navn, som hun fremtidig ønsker at bære, og som ingen kan berøve hende Retten til at bære. Det er ret naturligt, at Børnene bære det samme Navn som hun, og naar hun ikke ønsker at mindes de Sorger, som knytte sig til hendes fraskilte Mands Navn, maa hun have en naturlig Ret til at faa det strøget ikke alene for sig selv, men ogsaa for de Børn, som følge hende. Jeg skal kun hertil føje, at som det staar i Lovforslaget, vil det kunne blive overordentlig vanskeligt for hende at tilvejebringe dette Samtykke. Hendes Forældre og Søkende kunne være mange Mennesker, og de kunne være spredte over hele Landet, over hele Verden, om man saa vil, og saa skulde hun indhente deres Samtykke for at faa anerkendt en hende saa naturligt tilkommende Ret som den, her er Tale om!

Det næste Ændringsforslag gaar ud paa, at hvor et Ægteskab er opløst paa Grund af Hustruens Brøde — det kan jo ogsaa forekomme — skal den fraskilte Mand kunne forlange, at Hustruen skal opgave hans Slægtnavn, altsaa nøjes med det hende som ugift tilkommende Slægtnavn. Det er i og for sig, forekommer det os, en billig Fordring fra Mandens Side, og for ikke at synes ensidige, idet vi optage Nr. 4, have vi tilføjet Nr. 5 for at imødekomme dem, der ønske at se Sagen fra en fraskilt, men brødefri Mands Standpunkt.

Ændringsforslagene Nr. 6 og 7 tilsigte at forkorte den Frist, som er indsat i § 6, inden hvilken de, der ønske som Slægtnavn at antage et Tilnavn, der har en vis, nærmere bestemt, naturlig Tilknnytning til deres Slægt, skulle fremsende Begæring derom til Øvrigheden. Denne Frist er i § 6 sat til 3 Maaneder. Det blev omtalt allerede ved 1ste Behandling, særlig af det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds (Stub), der i Dag med lovligt Forfald er fraværende, at denne Frist er for kort. Navnlig paa Falster, hvor de have saa mange Navne fra gammel Tid, som de faktisk bære, men som de ikke have en lovformelig Ret til, vil det Tilfælde ofte kunne forekomme, at Folk ønske at optage det til deres Familie knyttede Navn. Dertil faa de Adgang gennem § 6, men Fristen er sat saa kort, at han meget har ønsket at faa den forlænget. Vi andre have sluttet os dertil og foreslaa principalt at forlænge den til et Aar, subsidiært til 6 Maaneder. Den højtærede Justitsminister gjorde ved 1ste Behandling gældende, at Fristen var sat saa kort, for at det hele kunde komme i Orden — der skulde jo ogsaa levnes Øvrigheden nogen Tid —, inden den i § 9 foreslaaede Frist af et Aar udløber. Nu forstaar jeg godt, at dette Hensyn kan tale for, at man skynder sig, men det forekommer os, at man godt kunde overlade det til de paa-gældende selv at varetage dette Hensyn; komme de for sent, bliver det deres Sag, og de maa da tage Skade for Hjemgæld med Hensyn til, at de ikke faa Adgang til at faa deres Navne beskyttede efter de Regler, som gælde om dem, der anmelde det inden et Aars Udløb. Derfor maa de sørge for at komme i Tide, men Fristen til at indgive Begæring kunde, synes vi, meget godt staa aaben for dem, der ikke lægge Vægt paa dette Hensyn, i f. Eks. et Aar. Med disse Bemærkninger skal jeg